
Povídky novoměstské

3. ročník literární soutěže DDM Stonožka

Ožením se se sloupem Michaela Hovorková

Uprostřed náměstí stál jednu dobu velký kamenný mohutný sloup, který obyvatelé města postavili na počest hasičů, kteří zachránili Nové Město před zuřivým požárem. Tento sloup tu byl už za vlády Vojtěcha z Pernštejna a všichni si mysleli, že zde bude stát navěky. Ale opak bývá pravdou.

8. května to všechno začalo ..

„Hééj, Jožko,“ zvolal Kedar, „mrkej na tenhle sloup, pecka vid’?“

„Vezmi ho s sebou, nikdo si toho nevšimne!“ odpověděl Jožka. Když už si Kedar připravoval svoje nářadíčko, aby sloup přenesl, jeho práci mu přerušil místní blázen Hedvik.

„Co tu chceš?!“ zlostně křikl Jožka.

„Chci ten sloup!“ oznámil Hedvik.

„My ho ale viděli dřív!“ Kedar s Jožkou se nedali.

„Každý večer ho sleduji, bydlím hned naproti němu, nemohli jste ho vidět dřív!“ Hedvik se brání,

„Ten sloup prostě zůstane tady!!“

Hádka trvala dalších 5 hodin. Když konečně ...

„Dobrá, dobrá, nějak se teda domluvíme. Co třeba půl na půl?“ zeptal se Jožka.

„Půl na půl? No nevím. Nechám si to projít hlavou,“ odpověděl Hedvik.

„Nech si ho projít třeba krkem, ale dělej, nemáme na to celou noc,“ Jožka, už rozrušeně odpověděl.

„Ty jsi snad do toho sloupu zamilovaný, Hedviku! Tak víš co? Jestli si ho tady chceš nechat, tak vystrojíš takovou veselku, jakou tohle město ještě nikdy nezažilo. A ten sloup, ten sloup si vezmeš za manželku!“ Hedvik chvíli váhal, ale nakonec na tuto podmínku přistoupil. „Tak dobře. Vezmu si ho za manželku!“

Kedar na Hedvika nevěřičně zíral.

„Myslíš to vážně?“ zeptal se Kedar.

„Jo, myslím!“ Hedvik s úsměvem odpověděl.

Nastal svatební den. Na tu ojedinělou událost se přijeli podívat, nejen novoměstí občané, ale i lidé z okolních vesnic- ze Šonova, Nahořan, Vrchovin...

Hedvik se čerstvě oholil, ostříhal si nehty na nohách, aby se vešel do bot a svátečně se oblékl. O sloup se postarali ostatní lidé z města, aby byl připraven na svatební obřad. Konečně to mohlo začít. Farář vedl dlouhou a dojemnou řeč, kterou zakončil slovy: „Dokud Vás smrt a přírodní katastrofy nerozdělí.“ Poté vypuklo obrovské veselí. Všichni lidé jedli, pili, hodovali, tancovali, smáli se do pozdního rána, kdy všichni unavení se rozešli do svých domovů a tam se ještě dlouho bavili o tak neobyčejné svatbě.

Kamenný sloup bohužel po dlouhodobém soužití s Hedvikem zničilo zemětřesení. Hedvik se snažil sloup zachránit, ale to už se mu bohužel nepodařilo.

Prohnaná bitva

Barbora Švorcová

V roce 1639, když dobývaly švédské hordy českou zem, přišel čas i na naše Nové Město nad Metují. Toho času horda švédských kumpánů pod vedením kapitána Ikeadersena, chtěje vyplenit příbytky a pokladnice měšťanů, přitáhla do Krčína ze směru od Jaroměře. Neb dle znalosti švédských špehů, že právě probíhá u krčínské kaple velká veselice. Vidiny snadného lupu, a k vojenskému řemeslu patří i hrdla svlažiti a panděra svého do sytosti naplniti, hnaly je cestou vpřed.

Jenže potomci Jana Černického z Kácova nebyli žádní Hej nebo Počkej a vymyslili lest, počítající se švédskou hrabivostí a nenažraností, zanechali plně prostřenou tabuli, na které bylo víno z městské vinice pod hradbami a pivo ze zámeckého pivovaru. Obojí okořenili nadrcenou lysohlávkou. Do krmě z řeznického cechu jitrnic a prejtu přidáno bylo listu seny, jak bylo známo od báby kořenářky z Rychty, že to jsou listy mající projímavé účinky. Skrz přípravu se pak měšťané urychleně odebrali do městského sklepení, které má místy i tři poschodí. Tam přečkali řádění a hodování kumpánů.

Měšťanům bylo známo, že švédská horda potáhne od města do kopce dnešního Vladivostoku směr na Dobrušku, kde naši měšťané přichystali léčku. Rozlili vodu po prudké cestě, co to jen šlo, a přihodili kravské mrvy. Skryli se a vyčkali si na Švédy. Ti se, chtěje nechtíce, pachtili do kopce s bolavým břichem a vidouce dvojmo po přidavku houbiček v nápojích. Tu, v pravý okamžik, vyskočili Novoměšťané a s bojovným pokřikem se vrhli na Švédy. Ti s úlekem a malátností popadali jako hrušky do lejn a bahna. Díky tomu, že viděli dvojmo, se jim městské „vojsko“ zdálo větší. Kumpáni s výpraskem prchli a nezbylo po nich nic jiného, než poházené zlato a cennosti, které nakradli.

Do dnešní doby na tomto místě stojí dvě památeční lípy. Jestliže nevěříte, běžte se sami přesvědčit.

Vzpomínky ze staré doby

Žaneta Kolínová, Zuzana Sedláčková

Paní Jarmila bydlí na Bobečku ve Slepé uličce, v domě č. 105 v Novém Městě nad Metují. Je jí 62 let a zrovna vyklízí svůj dům, jelikož se chce odstěhovat. V jedné ze skříní najde starou zaprášenou krabici. Sfoukne prach a nahlédne dovnitř, co se v ní skrývá. Vtom její oči spatří starou, zaprášenou knihu. Až když se na ni podívá, pozná v ní svůj starý deník. Letmo si přečte pár řádků, ale četba ji tak strhne, že se posadí doprostřed prázdné vyklizené místnosti a čte.

Z deníku:

18. 6. 1974

Milý deníčku, dnes je můj velký den- má svatba na zámku. Už za 2 hodiny se bude konat obřad. Mám obrovský strach. Už musím jít.

19. 6. 1974

Pokračování z 18. 6. 1974

Milý deníčku, musím ti říct, co vše se přihodilo na mé svatbě, snad se pobavíš jako já a všichni, co tam byli se mnou. Začalo to takhle: Druzička Marie měla vlasy dlouhé až pod zadek. Jeden z přítomných hochů jí za ně zatahal a hádejí, co se stalo? Najednou v ruce držel její paruku. Marie se otočila na podpatku a chtěla rychle zmizet, ale vtom spěchu přišlápla vlečku druhé družičce, Anně. Ta se zapotácela a vrazila do číšníka, který nesl obrovský nádherný dort. Jak se číšník

lekl, hodil dort na oddávajícího úředníka. I na mě a mého ženicha se rozprskl. To už se celý zámek otřásal smíchy.

V realitě:

„Když o tom tak přemýšlím, mám na Nové Město tolik krásných vzpomínek,“ řekla si paní Jarmila a znovu se ponořila do deníku.

Z deníku:

3. 12. 1983

Dnes můj muž ráno odjel do hl. města Prahy kvůli své práci. Doma jsem se nudila, a tak jsem se vydala na procházku. Když jsem procházela kolem Zázvorkey, dole pod hradbami jsem spatřila něco, co bylo schoulené v klubíčku a třásl se zimou. Teprve až když jsem přišla blíž, poznala jsem, že je to roztomilé štěně. Vzala jsem ho pod kabát a zamířila domů. Doma jsem štěně pojmenovala Asta a nalila mu teplé mléko s piškotky.

15. 3. 1977

Jak šel čas, z Asty se vyklubal pěkný rošťák. Zrovna včera k nám šel lístonoš. Jak ho Asta viděla, začala po něm skákat. Lístonoš se tak lekl, že celou brašnu s dopisy vyhodil do vzduchu. Všude lítaly dopisy a mezi nimi rozjařená Asta, která se je snažila pochytnat. Těch pár, co chytla, mí donesla jako důkaz své lásky.

V realitě:

Najednou zatroubilo stěhovácké auto. Paní Jarmila si řekla: „Nové Město je tak výjimečné, nedovedu ho opustit!“

Pod okny domu stáli netrpěliví stěhováci, a když se jejich zákaznice ani po 10 minutách neukázala, šli se po ní podívat, zda se jí něco nestalo. Ale když přišli do domu, čekalo je překvapení, paní Jarmila vše vybalovala a stavěla na původní místa. V kapse kabátu měla založený deník. Požádala stěhováky, aby jí pomohli vybalit. Rozhodla se zůstat tam, kde žila, žije a chce žít. **KONEC**

Bohuslavicko-černčický boj

Veronika Petrová

Nedaleko Nového Města, skoro co bys kamenem dohodil (pokud by to tedy nebyl takový ten velký šutr), tam leží dvě vesnice, jejich jména jistě znáte. V jedné z nich bydlím. Jsou to Bohuslavice a Černčice. Já vám teď povím pověst, jistě si říkáte, co to chci blábolit, vždyť je všechny musíte znát skoro nazpaměť. Myslím, že vás překvapím. Tento příběh už si nepamatují ani vaši dědečkové a asi ani dědečkové vašich dědečků. Já jsem na něj narazila zcela náhodou, ale neodbíhejme od tématu.

Tehdy za dob, kdy Nové Město ještě nebylo Novým Městem, byly tyto dvě vesnice spojené v jednu velkou, nebylo tu tolik polí ani luk, ale za to tu byla spousta domů a všichni se spravedlivě dělili o úrodu.

Říkáte nesmysl? Ale co když to tak skutečně bylo? Bohuslavickému Žavákovi se zdálo, že mu to udělali naschvál. "No jistě, postaví si všude samý dům, kde já se mám teď prohánět? Z vesnice mě v noci vyhánějí, že prý moc svítím,“ řekl si pro sebe zachmuřeně Žavák. Žavák si vymyslel lest, která měla vesnici rozdělit pěkně na dvě poloviny a jemu zařídí dost volného prostoru. O půlnoci se přesvědčil, že všichni spí a vletěl do druhé poloviny vesnice, která byla později nazvána Černčicemi a začal vyřvávat: „Tahle část vesnice je pěkně na nic, ta druhá je lepší.“ Než ho někdo stačil spatřit, ztratil se za kopcem. Druhý den se celá vesnice

sešla a jeden řval přes druhého obvinění. Nejspíše si umíte představit, jaký v tom byl zmatek. Než se kdo nadál, vyhlásila jedna část vesnice druhé boj.

Po tři dny trvaly přípravy obou vesnic, no nebyla to žádná sláva, avšak Žaváček, najednou nevěděl, za kterou část vesnice by měl bojovat. Nakonec se rozhodl pro část, která byla později Bohuslavicemi. V den boje se všichni přichystali a sraz byl uprostřed vesnice. Všechny domy byly vyklizeny, aby žádné dítě, zvíře nebo žena nedošly úhoně. Boj začal. Všichni statečně kráčeli vstříc té vřavě. O co ten boj vlastně vedli? Musím se přiznat, já ani nevím. Muži si nejspíše chtěli zachovat svoji čest. No není to absurdní, rozpoutat boj kvůli takové dětinskosti? No co na to říct, prostě chlapi, těm nic nevysvětlíte. Při boji se spousta domů zničila a Žavák si spokojeně lital kolem, zatímco se všichni bili hlava nehlava, zapálil všechny domy. Plán se mu vydařil, domy vzplály a všem mužům, tak zabraným do boje, to bylo úplně fuk. Ta záře prý tenkrát byla vidět až ve Zbytkách. Snad proto přišel jinak líný vodník ze Zbytek až sem. Jakmile uviděl tu spoušť a spoustu ohořelých domů, sem tam nějaký plamínek, nechtěl to nechat jen tak. Měl s vodou velmi silné spojení, tak dokázal zařídit, aby začalo pršet. Spustil se takový liják, že všichni byli ve vteřině mokří až na kost. Boj skončil, černická část vesnice se vzdala. Bohuslavice si svoje jméno vzaly podle toho deště, prý to byl dar od Boha.

Vesnice se rozdělila, obyvatelé se usmířili a Žavák má dost místa na běhání. Pokud takhle běhá doteď, jistě by vyhrál krčínský maraton, ale kdo ví, kde je mu konec. Vesnice přijaly nová jména a všem už bylo dobře. Jen vodník byl uražený, že mu za jeho čin nikdo nepoděkoval. „Vždyť to já jsem je všechny zachránil, brekeke,“ zamumlal si pro sebe. Od těch dob škodí vodník ve Zbytkách lidem, kteří se tam náhodou zatoulají.

Tak co? Znali jste tuto pověst? O strašidlech, co tu strašila, jste asi věděli, ale že rozhádala vesnici, to nejspíš ne. Myslíte, že by v tom mohl být kousek pravdy? Možná ano, ale ať si každý věří, čemu chce.

Voda pro budoucnost

literární soutěž vyhlášená Ministerstvem zemědělství

Skoro zkáza
Zuzana Sedláčková

Píše se rok 3000. Spousta věcí se na naší planetě změnila, třeba města už nemají názvy, ale čísla, Země už není rozdělena na různé státy, ale je z ní jeden velký, který nese jméno 0001 a všude mluví se jedním jazykem též 1. A tak si poslechněte tento krátký příběh z budoucnosti: Ve městě č. 322003 sedí lidé na náměstí před velkoplošným plátnem, které je určeno pro zprávy. Už se všichni usadili na létajících židličkách, protože zprávy už začínají. První zpráva, která se objeví, všechny šokuje: „Lidstvo už vyčerpalo téměř všechny zásoby vody - ZKÁZA?“ Po celé planetě zavládne chaos a zmatek.

Zatím vše, co se na Zemi děje, z vesmírné lodi sleduje malý UFON, který se jmenuje Y. Jde za kapitánem F, aby zaletěl na Zemi, že lidstvu hrozí zkáza. A tak vesmírná loď přistane právě ve městě č. 322003. Lidé se leknou a pomyslí si, že to je jejich konec a že se jedná o invazi. Když z lodi vystoupí posádka se jmény z celé abecedy, lidé je vyhánějí ohlušujícím

křikem. UFONI tedy rychle zmizí. Ale vědí, že musí pomoci. Třikrát obletěli celý vesmír, než našli způsob, jak vodu na Zemi zachránit. Proletěli vesmír křížem krážem, až konečně narazili na to, co hledali - Utopenou díru. Jedná se o něco podobného Černé díře, až na to, že zde nemizí planety, ale veškerá vesmírná voda. Teď ještě vymyslet způsob, jak dostat vodu na Zem. Nakonec UFON B přišel na jeden možný způsob: museli by sestrojit obrovskou trubici, dlouhou tisíce či miliony kilometrů, která by vedla až na Zem. Všichni se hned pustili do práce a na pomoc si zavolali stovky posádek z jiných lodí. Při tak hojném počtu dělníků byla trubice z úlomků planet hotova za pár hodin. Teď polovina z vesmírných lodí vezla trubici k Utopené díře, zatímco druhá polovina se vydala k Zemi.

Všichni lidé zatím panikařili a snažili se najít vodu. To obrovské překvapení, když se všechny nádrže, potoky, řeky, moře, oceány, rybníky atd. začaly plnit vodou. Někteří lidé překvapením omdleli, jiní šli za vodou nebo se snažili zjistit, jak se tu voda vzala. Teprve až po chvíli jim došlo, že za to všechno jsou vděční právě UFONŮM. Teď je čekalo ještě větší překvapení. Nad planetou se vznášely tisíce vesmírných lodí. Tentokrát lidé vydávali ještě hlasitější křik, ale radostný. Televizní zprávy po celém světě nemluvily o ničem jiném, všechny on-line noviny nepsaly o ničem jiném, všechny televizní show chtěly UFONY pozvat do vysílání, zkrátka toho byla plná planeta. Lidstvo je zachráněno UFONY.

O pár let později:

Pokud si myslíte, že lidstvu opět došla voda, pletete se. Chci vám jen říct, že náš příběh končí takto: Lidé se naučili mluvit UFONSKY a UFONI zase jazykem 1. Stát se přejmenoval z 0001 na U.F.O. a v každém městě mají lidé několik raket, které fungují jako autobusy mezi Zemí a ABC (planetou, kde žijí UFONI) a jsou zcela zdarma. No a když to shrnu do jedné věty: Lidé a UFONI jsou přáteli, vody je dostatek a celý tento příběh dopadl skvěle! ☺ ☺ ☺

Záchranáři vody

Žaneta Kolínová

Náš příběh začíná u pětičlenné party kluků, kteří mají rádi řeku a přírodu a každý z nich blízko nějaké řeky bydlí. Chtějí velmi znečištěné řeky zachránit nebo se o ně lépe postarat. V partě je Čech Pepa Zedníček, který bydlí blízko Labe, Španěl Carlos Martínez, který má nedaleko řeku Rio Tinto, Japonec Kichiro Murakami, jemuž pod okny teče Minimata, Brazilec Marco Matos, který rád jezdí k Amazonce, a Francouz, Eric Grépin, který jezdí k řece Ae. Je jim pouhých 12 až 14 let.

Ke komunikaci mezi sebou používají jako všichni kluci jejich věku počítač a sociální sítě.

Čtvrtek 14. 5. 2015

Pepa Zedníček

Ahoj kluci, co řeky?

U nás to vypadá docela dobře, ale mohlo by to být lepší.

Carlos Martínez

Voda je zbarvená železem. No prostě hrůza! Už se na to nedá ani koukat.

Eric Grépin

Kvůli znečištění vody, za to může továrna na papír v roce 1980-1990. Je tam velká vrstva bakterií. Proto si myslím, že není vůbec dobré stavit nějaké továrny poblíž řek.

Marco Matos

Mám na to stejný názor jako Pepa.

Kichiro Murakami

U nás to je znečištěný pevným odpadem. Vypadá to jako na smetišti a né na řece. Někdy si myslím, že nejsme lidi ale zvířata, kterým je všechno úplně jedno! Jsem pěkně otrávenej!

Pondělí 18. 5. 2015

Pepa Zedníček

No to teda kluci, to jsem teda opravdu nevěděl, co se v tom světě děje a že jsou lidi tak neohleduplný!

Eric Grépin

To máš teda pravdu. Musíme s tím něco udělat!

všichni

A co? Vždyť jsme ještě malí a nikdo by nás stejně neposlouchal.

Carlos Martínez

Já mám nápad. Co kdybychom počkali, až nám bude 20 let a pak uděláme velkou kampaň s ostatními lidma. Pak by jsme vyrazili k řekám, které to nejvíc potřebují.

všichni

To je skvělý nápad. Jsi hlavička, Carlosi.

Kichiro Murakami

Tak ahoj, kluci, za dvacet let se uvidíme. Snad nám to pomůže.

Za dvacet let - píše se rok 2035

Úterý 6. 3. 2035

Pepa Zedníček

Ahoj, tak jak to u vás dopadlo? U nás s tím skoro všichni souhlasí. Už se připravujem na cestu do Japonska.

Marco Matos

Souhlas, u nás chtějí také pomáhat. Takže jedeme do Španělska.

Eric Grépin

U nás vědci vymysleli bakterostroj, který odstraňuje veškeré bakterie v řece. Jestli to takhle půjde dál až do budoucnosti, máme vyhráno. Také jsme ustanovili, že se nesmí nikde blízko stavět továrny či jiná monstra, která by ohrožovala řeky.

Kichiro Murakami

No konečně si lidé sáhli až na samé dno svědomí a pochopili, že takhle by to dál už opravdu nešlo. Takže jsme už začali s úklidem, ale potřebujeme větší pomoc.

Carlos Martínez

Tady jsme postavili obrovskou hráz z přírodních materiálů, která zastaví veškerý přísun vody do propadliště. Pak odsajeme všechnu znečištěnou vodu a vyčistíme zbytky železa.

Celých dlouhých pět let se vyklízely řeky a nakonec se vše povedlo vyklidit.

Kluci, teda už chlapy, měli ze všeho velikou radost, že se jim jejich dětské sny splnily. A nakonec se všichni lidi shodli, že „Voda je základ života“.